

KS. LIPOWICZ STANISŁAW (1875-1950)

Urodził się 18 kwietnia 1875 roku w Smogulcu w powiecie wągrowieckim. Był synem Konstantego, urzędnika gospodarczego. Nauki gimnazjalne odbywał w Rogoźnie i Wschowie, gdzie zdał maturę w 1896 roku. W gimnazjum w Rogoźnie był członkiem tajnego Towarzystwa Orła Białego, a po przeniesieniu się do Wschowy należał tam do gimnazjalnego konspiracyjnego kółka Towarzystwa Tomasza Zana. Po studiach seminaryjnych w Poznaniu i w Gnieźnie przyjął święcenia kapłańskie 12 listopada 1899 roku. W tym samym roku skierowany został jako wikariusz i mansjonarz do parafii poznańskiej św. Marii Magdaleny (farnej).

W 1903 roku uzyskał samodzielną placówkę w Uzarzewie, będąc tam komendarzem. W 1906 roku przeniesiony został jako proboszcz do Kołaczkowic, w dekanacie jutrosińskim, w którym pełnił funkcję prodziekana, a po kilku latach dziekana. W 1914 roku administrował również parafiami w Pępowie i Smolicach. W latach 1915-1950 (z przerwą na lata II wojny światowej) był proboszczem w Nieparcie, w tymże samym dekanacie, nadal pełniąc obowiązki dziekana. W 1916 roku administrował dodatkowo parafią Pakosław, a w 1919 roku parafią w Słupi. Był delegatem arcybiskupim przy egzaminach w Seminarium Nauczycielskim (w Rawiczu), a w latach trzydziestych XX wieku inspektorem duchownym nauki religii w szkołach powszechnych powiatu rawickiego. Na 25-lecie pełnienia urzędu dziekańskiego prymas kardynał August Hlond mianował go w 1939 roku honorowym radcą duchownym.

W czasach zaborów udzielał się w polskim ruchu wyborczym. Uczestniczył w wielu zebraniach i wiecach wyborczych, przemawiając na rzecz polskich kandydatów do sejmu pruskiego i parlamentu Rzeszy. W 1909 roku znajdował się w polskim Komitecie Wyborczym powiatu gostyńskiego. Założył w 1908 roku Kółko Rolnicze w Kołaczkowicach i był jego prezesem. Później był prezesem Kółka w Nieparcie, a w latach 1916-1918 prezesem Rady Naczelnej Banku Ludowego w Pępowie. Posłował na Sejm Dzielnicowy w Poznaniu.

15 marca 1940 roku został aresztowany przez Niemców. Był więziony w obozach przejściowych w Bruczkowie, Goruszkach, Lubiniu, w Forcie VII w Poznaniu i w Bojanowie, po czym wysiedlony do Generalnego Gubernatorstwa. W 1945 roku wrócił do swych obowiązków parafialnych i dziekańskich. W 1946 roku mianowany został kanonikiem honorowym kapituły poznańskiej.

Zmarł 11 lutego 1950 roku w Nieparcie.